

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ПАЛАМАРЧУК ПРОТИ УКРАЇНИ»(№2)
(Заява № 17156/05)

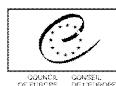
РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 жовтня 2010 року

ОСТАТОЧНЕ

Рішення може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Паламарчук проти України» (№2),

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи комітетом, до складу якого увійшли:

Марк Віллігер (Mark Villiger), *Голова,*

Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),

Ганна Юдківська (Ganna Yudkivska), *судді,*

та Стівен Філліпс (Stephen Phillips), *заступник Секретаря секції,*

після обговорення за зачиненими дверима 28 вересня 2010 року,

вносить таке рішення, що було ухвалене у той самий день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 17156/05), поданою проти України до Суду 9 квітня 2005 року громадянином України п. Олександром Терентійовичем Паламарчуком (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Заявник був представлений його братом — п. М. Т. Паламарчуком. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 21 жовтня 2009 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Відповідно до Протоколу № 14 заява була передана комітету у складі трьох суддів.

ФАКТИ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1961 році та проживає у м. Вінниці.

5. У 1983 році під час проведення робіт на спеціалізованому підприємстві (СУ-26) заявник зазнав виробничої травми, внаслідок якої був визнаний інвалідом.

А.Перше провадження

6. 20 листопада 1998 року заявник розпочав провадження у Ленінському районному суді м. Вінниці проти правонаступника компанії, відповідальної за заподіяну йому травму,— Вінницького колективного спеціалізованого підприємства № 26 (далі — компанія), вимагаючи зобов'язати компанію виплатити йому кошти на придбання автомобіля для інвалідів. Він також вимагав відшкодування моральної шкоди, якої, за його твердженням, він зазнав. Остаточне рішення у його справі було винесене Верховним Судом України 29 грудня 2002 року.

В.Друге провадження

7. 5 червня 2001 року заявник розпочав провадження у Ленінському районному суді м. Вінниці (далі — районний суд), вимагаючи зобов'язати компанію виплатити йому кошти на придбання автомобіля для інвалідів.

8. 8 листопада 2002 року районний суд залишив позов заявника без розгляду.

9. 15 січня 2003 року апеляційний суд Вінницької області (далі — апеляційний суд) скасував ухвалу суду першої інстанції та повернув справу до суду першої інстанції.

10. 29 грудня 2003 року районний суд частково задовольнив позовні вимоги заявника. 19 квітня 2004 року апеляційний суд залишив без змін рішення суду першої інстанції.

11. 16 листопада 2006 року Верховний Суд України залишив без змін рішення судів нижчих інстанцій.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

12. Заявник скаржився на те, що тривалість другого провадження у його справі була несумісною з вимогою «розумного строку», передбаченою пунктом 1 статті 6 Конвенції, який передбачає таке:

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру ...»

13. Уряд заперечив проти цього твердження.

14. Період, який має розглядатись, почався з 5 червня 2001 року та закінчився 16 листопада 2006 року. Таким чином, провадження тривало п'ять років та чотири місяці у судах трьох інстанцій.

A. Щодо прийнятності

15. Суд зазначає, що ця скарга не є очевидно необґрунтованою у значенні п. 3 ст. 35 Конвенції. Далі Суд зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав. Отже, вона визнається прийнятною.

B. Щодо суті

16. Суд нагадує, що розумність тривалості провадження повинна визначатися у світлі відповідних обставин справи та з огляду на такі критерії: складність справи, поведінка заявника та відповідних органів державної влади, а також важливість предмета спору для заявника (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП], № 30979/96, п. 43, ECHR 2000-VII).

17. Суд часто встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, які порушують питання, подібні до тих, що розглядаються у цій справі (див. наприклад, вище, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*)).

18. Розглянувши усі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі. З огляду на практику Суду з цього питання, Суд вважає, що у цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідає вимозі «розумного строку». Таким чином, у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

19. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтями 13 і 17 на несправедливість та результат провадження у його справі. Він також скаржився за пунктом 1 статті 6 на надмірну тривалість першого провадження у його справі. Крім

того, заявник скаржився за статтею 2 Конвенції на те, що його не забезпечили машиною, яку він вимагав. Зрештою, він скаржився за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції на результат провадження у його справі. Він також посилався на відповідні положення Конвенції ООН про права інвалідів.

20. Уважно розглянувши твердження заявника і виходячи із сукупності наявних матеріалів та в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, Суд не встановив жодних ознак порушень прав та свобод, гарантованих Конвенцією.

21. Отже, ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

23. Заявник вимагав 19 696 євро відшкодування матеріальної шкоди. Він також вимагав 37 515 євро відшкодування моральної шкоди.

24. Уряд заперечив проти цих вимог.

25. Суд не вбачає будь-якого причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою, тому відхиляє цю вимогу. З іншого боку, здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 600 євро моральної шкоди.

B. Судові витрати

26. Заявник під час провадження у Суді не був представлений юристом, тому він вимагав 91 євро відшкодування витрат на юридичну допомогу. У доповнення він вимагав 39 596 грн відшкодування інших витрат. Ці суми включали, *inter alia*, компенсацію 150 грн (приблизно 14 євро) поштових витрат та 210 грн (приблизно 20 євро) витрат на послуги перекладача. На підтвердження заявник надав копії квитанцій, що підтверджують його поштові витрати на загальну суму 27,52 грн (приблизно 3 євро) та квитанції, підтверджуючі послуги агентства перекладів на суму 210 грн (приблизно 20 євро).

27. Уряд заперечив проти цих вимог.

28. Згідно із практикою Суду, заявник має право на відшкодування судових витрат, якщо буде доведено, що такі витрати були фактичними і неминучими, а їх розмір — обґрунтованим. У цій справі, враховуючи вищезазначені принципи та наявні у Суду документи, Суд присуджує заявнику 23 євро відшкодування судових витрат.

C. Пеня

29. Суд вважає за доцільне призначити пеню виходячи з граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу відносно надмірної тривалості другого провадження прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятними.
2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості другого провадження.
3. *Постановляє*, що:
  - (a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення набуде статусу остаточного відповідно до п. 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявнику 600 (шістсот) євро відшкодування моральної шкоди та 23 (двадцять три) євро відшкодування судових витрат, які мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цих сум;
  - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.
4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 21 жовтня 2010 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стівен Філліпс
Заступник Секретаря

Марк Віллігер
Голова